

NOVÉ PRAVIDLÁ HRY

S tebou som
neporazitelný

IKAR

RACHEL REID

NOVÉ PRAVIDLÁ HRY

RACHEL REID

NOVÉ PRAVIDLÁ HRY

Preložila Hana Bojmírová

IKAR

Rachel Reid
GAME CHANGER

Copyright © 2018 by Rachelle Goguen
Translation © 2026 by Hana Bojmírová
Art Direction: Erin Craig
Cover Illustration: Monika Roe
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0857-1

PRVÁ KAPITOLA

Utorok 14. januára bol dňom, keď Kip Grady zistil, že hlučné mixéry a stav po opici nie je dobrá kombinácia. Nemal v pláne včera večer toľko piť, ale do mesta prišli Chuck a Jimmy a tých chlapov nevidel už celé mesiace. Nie že by bol totálne našrot. Plne si uvedomoval, že na druhý deň o šiestej ráno musí byť v práci, no podarilo sa mu vypiť dosť na to, aby sa z výkonného mixéra stal jeho úhlavný nepriateľ.

Bola tu však práca, ktorú musel urobiť. A tou prácou bolo pripraviť to najlepšie prekliate smoothie pre ženu, čo čakala pri pulte a tvárila sa zaneprázdnene.

„Prosím, madam.“ Snažil sa nemračiť, keď podával zákazníčke, čo si objednala. „Jedno smoothie Green Warrior s dávkou mladej pšenice.“

Pozrel sa na hodiny. Šesť tridsať. Ježišikriste.

Nemal čas oprieť si hlavu o lákavú hromadu pomarančov, ktorá sa všíla na pulte. Ranný nával v Straw+Berry trval stabilne až do deviatej.

Dnes ráno robil s Mariou a to bolo super. Fungovalo im to, pretože hoci ani jeden z nich nebol do tejto práce nijak zvlášť zažratý, brali ju vážne a robili všetko, čo sa od nich očakávalo. Navyše s ňou bola zábava.

„Ktoré z týchto prekliatych smoothie pomáha na bolesť hlavy?“ zastonal Kip, keď v podniku zostalo na chvíľu prázdno.

„Hm, žiadne. Ale údajne to melónové.“

„Dobre. Urobím si obrovské melónové a pridám si doň zo päť ibalginov.“

„Myslím, že máš na mysli päť oblbovákov na náladu.“

Kip si naozaj urobil obrovské melónové smoothie, a keď ho vypil, cítil sa o niečo lepšie. Ale tie ibalginy si vzal len dva.

„Tak čo si vlastne robil včera večer?“ spýtala sa Maria.

„Len som zašiel von s kamošmi z výšky.“

„Hej? A sú pekní?“

„Nie. Neviem. Nie sú môj typ.“

Chuck bol veľký, zavalitý a bradatý. Jimmy bol presný opak: nízky, štíhly a vyzeral asi o sedem rokov mladší, než v skutočnosti bol.

„Aj z nich sa stala super úspešná obsluha v smoothie bare?“

„Robia vo svojom odbore. Obaja pracujú v Bostone. Niečo s podnikaním? Poisťovníctvo? Financie? Neviem. V práci nosia oblek.“

„A ty zásteru. To je vcelku skvelé.“

„Hej, som na to mega hrdý.“

„A šiltovku s vyšitou jahodou. No tak!“

Kip po nej hodil kúsok mrazeného ananásu.

„Niečo ti poviem, Kipper. Budem milá a dnes ráno pripravím vzadu všetko, čo treba. Takže keď sa skončí zhon, môžeš dopriať tej svojej peknej hlave oddych.“

„Fakt?“

„Áno!“

„Si najlepšia, milujem ťa,“ povzdychol si šťastne.

„Viem. A teraz sa tvár, že si nažive! Prichádzajú k nám ženy z biznisu a chcú tekutý kel!“

Prešla ďalšia hodina nepretržitého zhonu, kým si Kip konečne mohol vychutnať pokoj, ktorý mu Maria sľúbila. Odišla do zadnej miestnosti nakrájať ovocie a zeleninu a on sa zosunul na stoličku, ktorú si pritiahol za pult, a pritlačil si tvár k stene. Bola to príjemná, chladná stena.

Ani si neuvedomil, že sa mu zavreli oči, kým sa nestrhol na to, ako si niekto odkašľal. Nie agresívne. Len natoľko, aby Kip vedel, že tam je.

Otvoril oči a rýchlo sa postavil. „Prepáčte, pane,“ zajačtal. „Čo vám môžem...?“

Kipovi klesla sánka ako nejakej kreslenej postavičke. Možno ju mal na podlahe a jazyk sa mu vyvalil z úst ako koberec. Pretože práve pred ním stál najpríťažlivejší muž, akého kedy videl.

„Ehm, čo vám môžem ponúknuť?“ podarilo sa mu napokon zo seba dostať.

Muž bol vysoký blondiak a, nuž, vyrysovaný. Kip si tým bol istý, pretože mal na sebe až komicky tesnú miki-nu Under Armour a tepláky. Podľa toho, ako sa mu vlhké vlasy lepili na čelo a koža leskla potom, zrejme práve dobehal.

„Dobré ráno,“ povedal ten spotený muž veselo. „Prepáč, že som ťa zobudil.“

Kip sa začervenal. Trochu sklonil hlavu, aby to zamaskoval šilt tej blbej čiapky. *Preboha, stojí tu predou mnou ten najsexi chlap na svete a ja mám na sebe zásteru a šiltovku s jahodou.*

„To ne... Ja som ne...“ Kip sa nadýchol. *Daj sa dokopy!* „Pardón. Včera večer som to asi trochu prehnal so zábavou.“

Muž nadvihol obočie. „V pondelok večer?“

„Hej, však vieš, život smoothie baristu... Ži naplno, zomri mladý.“

Muž sa zasmial. Kip takmer spadol.

„Tak, ktorý je dobrý?“ spýtal sa ten chlapík, kým žmúril na ponuku.

„Hm, máme taký s čučoriedkami, ananásom a kelom, ale ten kel tam necítiť, prisahám! Ten je dobrý, chutí mi.“

„To je ten... Modrý mesiac nad Brooklynom?“

„Hej. Všetky tie mená sú tak trochu blbé.“

Muž ukázal dlhým prstom na Kipovu menovku. „Páči sa mi tvoje meno.“

Kip sa pozrel na svoje meno na visačke, akoby nevedel, čo na nej stojí. Ako idiot.

„Vlastne je to prezývka,“ povedal, akoby ho ten frajer požiadal o ďalšie informácie. Čo sa nestalo. Ale Kip hovoril ďalej, tak ako vždy. „Teda, všetci ma volajú Kip. Takže je to moje meno. Ale nie moje skutočné meno. Je to, hm... No, to je jedno. Chceš teda to čučoriedkové smoothie?“

„Znie to fajn,“ povedal muž a zdvorilo ignoroval, aký skurvený hlupák je Kip.

Kip sa pustil do práce, naložil do mixéra rôzne mrazené ovocie a čerstvý kel. Našťastie si to vyžadovalo sústredenie a potom bol prístroj dosť hlučný, takže pritom nemohol rozprávať. Pozrel na muža, ktorý teraz stál s rukami v bok a prezeral si nudné fotografie ovocia, ktoré zdobili malý priestor. Kip nevedel, kam sa má skôr pozrieť, rýchlo behal pohľadom od jeho širokých pliec k smiešne obrovským ramenám, potom k svalnatému chrbtu, ktorý sa zužoval do útleho pása, a k zadku, ktorý bol, úprimne povedané, proste...

Kip pokrútil hlavou a vypol mixér. Nahmatal plastový pohár a naplnil ho modrým smoothie. „Prosím, tu to je.“

Muž sa otočil, prikývol a podal Kipovi zloženú, mierne vlhkú dvadsaťdolarovú bankovku, ktorú vytiahol z vrečka teplákov. Mávol rukou, keď sa mu Kip pokúsil vydať. „Nechaj tak.“

„Vážne?“ spýtal sa Kip a sledoval, ako si muž odpil. Ako sa jeho pery dotýkajú slamky.

„Áno,“ usmial sa muž. „Nazvime to odmenou za odporúčanie. Fakt je to výborné.“

Kip mu úsmev opätovoľ. „Som rád, že ti chutí. Prajem pekný deň.“

Muž k nemu v nemom prípitku zdvihol pohár so smoothie. „Aj ja tebe, Kip.“

Keď Kip počul, ako muž vyslovil jeho meno, trochu sa mu zatočila hlava. Len čo jeho vysnivaný muž vyšiel von, do prevádzky vošiel ďalší muž, ktorý nebol ani zďaleka taký príťažlivý.

„Doriti!“ povedal nový zákazník a ukázal palcom k dverám. „To bol Scott Hunter!“

„Čo?“

Muž sa na Kipa pozrel, akoby bol totálny hlupák. „Scott Hunter.“

„Myslíte toho hokejistu?“ chcel sa uistiť Kip.

„Čo?“ ozvalo sa za ním. Vo dverách vedúcich do zadnej miestnosti stála Maria. „Vážne som prepásla Scotta Huntera?“

„Myslím, že nie... Naozaj si myslíte, že to bol on?“ spýtal sa Kip.

Zákazník prikývol.

„Jasné. Určite. Nechápem, že sa ešte vôbec ukáže v meste potom, aké výkony predvádza na ľade v poslednom čase.“

„Nehrá dobre?“

Kip, samozrejme, mal určité povedomie o tom, kto je Scott Hunter – to vedel každý, či už sledoval šport, alebo nie. Bol hviezdny center a kapitán tímu New York Admirals. Pred tromi rokmi doviedol tím USA k olympijskému zlatu.

Ale Kip ho poznal hlavne z reklám značky Hugo Boss. Tie reklamy mal fakt rád.

Aj hokej mal celkom rád, ale NHL za posledné roky veľmi nesledoval. Scott Hunter bol v tomto meste podľa neho vždy oslavovaný a milovaný. V podstate kráľ New Yorku. Ale asi mu niečo uniklo.

„Veru nie, túto sezónu je úplne tragický,“ pokračoval zákazník. „Od novembra nedal ani jeden gól! Neviem, za čo mu vlastne platia také prachy. Mali by sa ho zbaviť.“

„No...“ začal Kip, ale nevedel, ako to dokončiť. Bolo to absurdné, ale cítil sa kritikou toho chlapa osobne dotknutý a mal nutkanie Scotta Huntera brániť. „Možno si len prechádza niečím náročným.“

Zákazník si odfrkol. „Môže si tým prechádzať v lete. Ak to bude naďalej posierať, tento rok sa nedostaneme do play-off.“

Kip sa stále cítil nevysvetliteľne nahnevaný, ale pokrčil plecami a dal chlapovi jeho smoothie, len aby už odišiel.

Keď opäť osameli, Maria sa spýtala: „Naozaj tu bol Scott Hunter?“

„Neviem. Možno. Teda... keď to ten chlap povedal, tak asi áno. Bol som trochu rozptýlený tým, aký bol sexi, ale hej, vyzeral presne ako Hunter. A dal mi fakt veľké prepitné.“

„Aké veľké? Vieš, že sa delíme, však?“

„Áno, jasné, viem. Bolo to asi trinásť dolárov.“

„Čože?“

„No, ak to bol Hunter, zrejme je to pre neho nič, nie? Na takých peniazoch mu asi nezáleží.“

„To musí byť život.“

„Hej.“

„Takže...“ Maria sa naklonila bližšie do Kipovho osobného priestoru, „bol sexi?“

„Bože môj,“ Kip sa usmial. „Bol úplne neskutočný. Ako keby ani nebol reálny.“

„Čo mal na sebe?“

„Športové oblečenie. Asi bol práve behať. Veľmi ob-
tiahnuté športové oblečenie.“

„Bože môj.“

„Hej.“

„Nemôžem uveriť, že som to zmeškala. Ak sa vráti, musíš mi dať vedieť. Aj keby som bola na záchode, nor-
málne ma zavolaj!“

„Jasné, vôbec to nebude divné.“

Maria začala ukladať čerstvo nakrájané ovocie a ze-
leninu do chladničiek. Kip jej pomáhal a chvíľu pracovali
bez slova.

„Hej,“ povedal Kip, „vyslovil moje meno.“

„Kto? Hunter? On normálne povedal ‚Kip?‘“

„Hej,“ odvetil Kip zasnene.

„Bože, stavím sa, že keď to povie on, ani to neznie tak
debilne.“

Kip po nej hodil jahodu.

*

Na druhý deň ráno vo vlaku si Kip všimol titulok: *Hunte-
rova noc!* Trochu sa naklonil, aby si prečítal titulnú stranu
novín cestujúceho, ktorý sedel oproti nemu. Hunter vraj
včera večer strelil hetrik a pridal dve asistencie pri výhre

7 : 1 nad Washingtonom. Kip sa usmial. Cítil sa naňho zvláštne hrdý.

Hej, super, že tá milionárska superhviezda mala dobrý večer. Páni.

V novinách písali, že Admirals hrajú dnes večer v New Jersey. Kým Kip kráčať tie dva bloky od železničnej stanice k Straw+Berry, zamyslel sa, kedy bol naposledy na zápase Admirals. Muselo to byť najmenej pred ôsmimi rokmi. Nie, bolo to viac, pretože Huntera videl hrať len v telke.

Preboha, to teraz budem stále myslieť len na Scotta Huntera?

Zívol, vytiahol kľúč a odomkol dvere prevádzky. Potreboval si nájsť prácu s neskorším začiatkom. Vstávať pred piatou, aby bol v práci pred šiestou, bolo absurdné. Najmä za minimálnu mzdu.

Ráno prebiehalo rovnako ako po väčšinu pracovných dní: stály nával od siedmej do deviatej a potom trochu pokoja, až kým sa k nim nenahrnuli zákazníci, ktoré Maria volala „joga matky“.

„Tvoj priateľ mal včera dobrý večer,“ povedala Maria, keď dopĺňala misku s pomarančmi.

„O čom to, do čerta, hovoríš?“

„Scott Hunter. Dal asi milión gólov alebo také niečo.“

„Tri góly,“ opravil ju Kip, „a dve asistencie.“

„Och, tak prepáč. Netušila som, že si taký zarytý fanúšik.“

„Nie som! Čítal som to v novinách cestou sem. Je to proste veľká vec alebo čo.“

„Panebože! Ty si doňho už bláznivo zaľúbený! Včera si prišiel domov a googlil si si Scotta Huntera, však?“

„Nie!“ *Hej.*

„No jasné. Teraz je z teba jeho fanúšik. Roztomilé.“

„Nenávidím ťa.“

„To nie je pravda.“

Maria ukladala pomaranče a Kip zametal podlahu za pultom, hoci nebola až taká špinavá. Len neznášal postávanie a ničnerobenie.

Niečo po desiatej sa otvorili dvere a Kip sa opäť ocitol zoči-voči Scottovi Hunterovi v spotenom športovom odeve.

Tentoraz tam bola ako svedok aj Maria. „Do riti.“

Kip ju čo najjemnejšie štuchol lakťom.

„Dobré ráno, Kip,“ povedal muž, ktorý rozhodne bol Scott Hunter.

„Dobré ráno, ehm... Ježiši. Ty si Scott Hunter, však?“

Zatváril sa pobavene. „Som.“

„To je také úžasné,“ vydýchla Maria.

„To je, ehm...“ začal Kip, potom zmenil smer. „Super zápas, včera.“

„Vďaka! Povedal som si, že si dám ešte jedno také čučoriedkové smoothie. Keď sa mi v zápase niečo podarí, snažím sa zopakovať, čo som robil v ten deň.“

„Jasné,“ odvetil Kip.

Scott mal modré oči. Tak veľmi modré.

„Takže... ešte jedno čučoriedkové smoothie, prosím.“

„Jasné!“ Kip sa strhol z tranzu a pustil sa do prípravy nápoja.

Scott Hunter mal opäť na sebe absurdne tesnú mikinu Under Armour a tepláky. Vlasy mal vlhké a rozstrapatené a pokožku mierne sčervenenu po tréningu. A Kip Grady mal na sebe opäť tú skurvene debilnú zásteru a šiltovku s prekliatou jahodou. No tentoraz aspoň nebol po opici.

Podal hviezdnemu športovcovi smoothie a snažil sa ne-sústrediť na to, ako jeho pery obopli slamku. Bolo to ťažké,

pretože Scott sa pri prvom dúšku pozeral priamo naňho. Pery sa mu trochu zvltnili, keď si všimol Kipov pohľad.

„Ešte raz vďaka, Kip,“ povedal. „Dúfam, že sa uvidíme aj nabudúce v deň zápasu.“

Zdvihol pohár na rozlúčku a odišiel.

Keď sa Kip otočil k Marii, spadla jej sánka.

„Dúfam, že sa uvidíme aj nabudúce v deň zápasu,“ zopakovala. „Robíš si zo mňa srandu?“

„Čo?“

„Ten je totálne do teba, Grady!“

Kip sa začervenal ako tá jahoda na šiltovke. „Ale no tak. Tak to nemyslel.“

„Jasné, že hej.“

„Nie! Je len poverčivý. Myslel tým, že dúfa, že to zaberie a dnešný zápas sa vydarí, takže sa sem vráti aj nabudúce! To je všetko!“

„Viem, čo vyslovil nahlas, ty idiot, ale to nie je všetko, čo tým hovoril.“

„On ani nie je... Bože môj. Nemôžem uveriť, že sa o tomto bavím. Scott Hunter nie je na chlapov. A už vôbec nie na chlapov, čo robia v smoothie bare.“

„Ako myslíš.“

„Idem dozadu nakrájať ananás,“ zamrmal Kip.

„Radšej skontroluj, či máme dosť čučoriedok,“ zavola-
la za ním Maria.

*

Kip stál v obývačke bytu svojej najlepšej kamošky v Tribecce a obdivoval výhľad na rieku Hudson. Nemal ani predstavu, koľko takýto byt stojí.

Život v New Yorku bol drahý, ale Kip mal celkom pôsobivú stratégiu, ktorá mu umožňovala pracovať za minimál-

nu mzdu a pritom každý mesiac načas splácať študentskú pôžičku: stále býval u rodičov.

Áno, mal dvadsaťpäť. Áno, univerzitu dokončil, keď mal dvadsaťdva. No išlo o to, že na trhu práce sa o absolventov histórie práve nevedla bitka.

Kip mal sny. Ambície. Chcel pracovať v nejakom múzeu. Možno sa raz presunúť do Európy a robiť v múzeu tam. Možno napísať jednu-dve knihy. Možno moderovať populárny televízny program, v ktorom by cestoval po svete a predstavoval divákovi významné historické miesta. Možno robiť konzultanta pri historických filmoch v Hollywoode...

Alebo možno mixovať ovocie a zeleninu na pitnú kašu pre zaneprázdnených ľudí idúcich do práce, na ktorej naozaj záleží.

Majiteľka bytu, v ktorom práve stál, Elena, mala skutočnú prácu a život, ktorý v porovnaní s Kipovým pôsobil veľmi dospel. Bola inžinierkou kybernetickej bezpečnosti vo firme Equinox Tech, jednej z najrýchlejšie rastúcich IT spoločností v krajine. Kip netušil, čo presne taký inžinier kybernetickej bezpečnosti robí, ale zdalo sa, že je to veľmi dobre platené, a znelo to pôsobivo.

Elena bola jednoznačne najinteligentnejšia osoba, akú Kip poznal. Okrem toho, že bola brilantná a vtipná, bola aj neskutočne krásna – nezvyčajná kombinácia nórskej výšky a ostrých črt tváre po otcovi a libanonských tmavých vlasov a olivovej pleti po matke.

Ich priateľstvo na strednej škole mu vlastne pomohlo uvedomiť si, že ho ženy sexuálne nepriťahujú. Pretože ak ho nepriťahovala ona, tak...

Tak či onak, Elena pravdepodobne vedela, že je gej, skôr než on. Všetko vedela skôr než on.

„Nepotrebuješ spolubývajúceho?“ spýtal sa Kip a odvrátil sa od okien.

„Nie,“ povedala. „Nikdy.“

Usadili sa na jej pohovke a dali si sečuanské jedlo (Elena nevarila). Kip si sotva nabral prvý hlt, keď sa Elena nenútené opýtala: „Tak kto to je?“

Rezance mu vyklzli z paličiek a padli späť do krabičky. „Čo? Kto? O čom to hovoríš?“

„Celý večer máš taký zasnený výraz. Na koho myslíš?“

Kip očervenel a štuchal do rezancov paličkami. „Na nikoho.“

„Christopher.“ Rada používala jeho pravé meno, keď ju unavoval.

„Budeš sa smiať.“

„To sa mi nepodobá.“

Kip sa pousmial. „To len... Poznáš Scotta Huntera?“

„Či poznám Scotta Huntera? Osobne nie, nie.“

„Ale počula si o ňom.“

„Áno.“

„Dobre. Takže chodí k nám do baru.“

„Do smoothie baru?“

„Hej. Posledné dni. Vraj pre šťastie, lebo včera po tom, čo si dal smoothie, odohral skvelý zápas. Tak prišiel aj dnes, lebo dnes zase hrajú.“

„Dobre.“

„Len... je strašne sexi, to je všetko.“

Elene mierne myklo kútikmi úst, ale nezasmiala sa. „To je vzrušujúce.“

„Hej.“

Mlčky jedli ďalej. A Kip, ktorý očividne nedokázal byť v tejto veci ani trochu cool, vydržal asi minútu, kým vyhrkol: „Vie, ako sa volám.“

Elena nadvihla obočie.

„Dnes ráno prišiel a povedal: „Dobré ráno, Kip.“ Kip sa snažil, ale nedokázal skryť ten nasprostastý úsmev.

„To musel byť zážitok.“

„Hej, a, ehm, povedal, že dúfa, že ma ešte uvidí. Vieš, keby to smoothie fungovalo alebo čo.“

„Magické hokejové smoothie?“

„Prestaň si zo mňa strieľať.“

„Nestrieľam si z teba! A poviem ti ešte niečo: dnes večer si pozrieme ten hokejový zápas.“

*

Kip bol pri sledovaní hokejového zápasu trápne nervózny. Pri každom Scottovom kontakte s pukom sa strhol. Pri každej Scottovej strele na bránku zadržal dych. Chcel, aby sa Hunterovi tento zápas vydaril, a nemalo zmysel klamať si prečo.

Na konci prvej tretiny bolo skóre vyrovnané – 1 : 1. Scott sa cestou do šatne zastavil na krátky rozhovor. Stiahol si prilbu a vlhké vlasy mu trčali na všetky strany. Kipovi sa rozbúšilo srdce. Scott bol celý spotený, ešte viac, než keď prichádzal do baru po behu. Pot sa mu leskol na krku a vpíjal sa do červeného goliera dresu.

Hovoril niečo o silnej obrane a tímovej práci. Jeho krásne ústa sa vznášali nad mikrofónom, modré oči sa nepozerali ani do kamery, ani na muža, ktorý s ním robil rozhovor. Akoby bol sotva prítomný, akoby bol duchom niekde, kde by bol v tej chvíli najradšej.

„Rozhodne je príťažlivý,“ poznamenala Elena.

„Hej...“ Kip sa nadýchol.

Hra zostala tesná aj v druhej tretine. Až v tretej tretine, keď Scott strelil dva góly a pri ďalšom asistoval, Admirals

umlčali fanúšikov na štadióne v Newarku. Kipovi sa zatočila hlava.

„Bože, je neskutočný. Pri tom poslednom góle vystrelil puk možno aj stovkou, ale vyzeralo to ako spomalený záber.“

„Má šikovné ruky,“ prikývla Elena a pobavené našpúlila pery.

Vzala do ruky mobil a niečo vyťukala. „Ďalší zápas je v sobotu večer na domácom štadióne proti Tampe Bay,“ povedala. „Robíš v sobotu?“

Kip zastonal. „Kurva! Musím byť... Vymením si zmenu! Kto pracuje v sobotu?“

Zdvihol svoj mobil a napísal Marii. *Robíš v sobotu?*

Odpoveď prišla o minútu. *Áno.*

Kip: *Môžem si to s tebou vymeniť?*

Maria: *Prečo?*

Kip: *Prečo asi? Ja mám piatok. Vymeňme si to. Prosím!*

Maria: *Ide o Scotta Huntera?!*

Kip sa cítil hlúpo, ale aj tak napísal: *Možno.*

Maria: *Ježiši, Kip.*

Kip: *PROSÍM?!*

Maria: *Fajn.* Nastala pauza a potom napísala: *Budeš robiť s Jeffom.*

Fuj. Jeff bol najhorší. Strašne lenivý a v podstate stále zhulený. Kip nechápal, ako je možné, že tam ešte stále robí.

Ale stálo by to za to, pretože keď sa zápas skončil, skóre bolo 6 : 2 pre Admirals. Čo znamenalo, že Scott v sobotu určite príde.

Pravdepodobne.

Takmer určite.

DRUHÁ KAPITOLA

Kip si možno v sobotu ráno trochu privstal, aby venoval o niečo viac pozornosti svojmu vzhľadu.

S uniformou nemohol urobiť nič, ale aspoň sa uistil, že jeho najlepšie džínsy sú čisté.

Obul si nové štýlové tenisky, ktoré si kúpil pred pár týždňami – síce si ich vôbec nemohol dovoliť, ale nedokázal im odolať.

Dokonca sa obťažoval trochu si upraviť vlasy, aj keď vedel, že si bude musieť nasadiť tú blbú šiltovku. Použil aj dentálnu niť a do vrečka si strčil mentolky, aby neskôr prekryl dych po káve.

Cesta do práce mu prešla relatívne v pohode a do baru prišiel o desať minút skôr. Vôbec ho neprekvapilo, že prišiel ako prvý. Pustil sa do príprav a dal si obzvlášť záležať, aby mali nachystané všetko na Scottovo smoothie Modrý mesiac nad Brooklynom.

Otvoril o šiestej a ešte aj o dvadsať minút neskôr bol stále sám. Opäť to nebolo veľké prekvapenie, keďže s ním mal robiť Jeff, ale liezlo mu to na nervy.

O pol siedmej zazvonil telefón. Volal Jeff, vraj je „chorý“. Kip nemal energiu na to, aby sa naštvál, najmä ak to znamenalo, že bude úplne sám, keď Scott...

Si až príliš vzrušený z možnosti dvojminútovej interakcie s chlapom, ktorý o teba vôbec nemá záujem, Kip.

Soboty boli vždy oveľa pokojnejšie než pracovné dni. Predpoludnie sa vlieklo, prišlo len pár zákazníkov, ktorí narušili tú monotónnosť. Kip nakoniec vytiahol mobil a, samozrejme, čítal si staré články o Scottovi Hunterovi.

Bolo ich fakt veľa. Väčšinou sa v nich opakovalo to isté: Scott sa narodil a vyrastal v Rochestri a od detstva bol najlepším hráčom v každom tíme, v ktorom hral. V článkoch sa často zdôrazňovala jeho štedrá podpora charitatívnych organizácií, najmä tých, ktoré pomáhajú chorým deťom, a opisovali ho ako vynikajúci vzor na ľade aj mimo neho.

V článkoch sa vždy spomínalo aj to, že Scott Hunter je jedným z najžiadanejších mužov v New Yorku. Nikdy ho dlhodobejšie nespájali so žiadnou ženou (zaujímavé) a otázkam o súkromí sa vyhýbal (ešte zaujímavejšie).

Kip si práve ukladal fotky z článku v *GQ*, keď sa otvorili dvere. V momente, keď Scott Hunter vošiel do baru, sa snažil strčiť si mobil do vrečka.

Bolo by prehnané povedať, že Scottovi sa rozžiarila tvár, keď uvidel Kipa, ale... naozaj to tak vyzeralo.

„Kip!“ povedal a na spotenej tvári sa mu rozťahal potešený úsmev. „Bál som sa, že dnes nebudeš pracovať.“

„Bál si sa?“ vyhrkol Kip, príliš zaskočený na to, aby povedal niečo inteligentnejšie.

„Len...“ Vyzerá Scott Hunter rozpačito? „Rád mám vo svojej rutine čo najviac vecí rovnakých a tie posledné smoothie si robil ty, takže...“

„Musí byť niečo na tom, ako ich robím,“ povedal Kip a odvážne sa pokúsil o koketný úsmev.

„Presne tak.“

Kip zobral ingrediencie a začal ich hádzať do mixéra. „Pozeral som zápas,“ povedal. „Ten posledný gól bol fakt niečo.“

„Vďaka.“ Znelo to, akoby si to Scott naozaj vážil. „Mal som z neho dobrý pocit.“

Usmial sa naňho a Kipovi vyschlo v ústach. Radšej zapol mixér, skôr než by zo seba vypustil niečo ako: *Ako chutia tvoje brušné svaly?*

„Dnes si tu sám?“ spýtal sa Scott, keď mu Kip podával jeho obvyklé smoothie.

„Hej, mal som robiť s jedným kolegom, ale zavolať, že je chorý. Myslím si, že nie je naozaj chorý. Je skôr... úplne nepoužiteľný.“ Kip sa vnútorne strhol. *Ako keby Scott Hunter riešil jeho kolegov.*

„To poznám,“ povedal Scott. „Mal som takých spoluhráčov.“

Kip sa zasmial. Scott Hunter práve porovnával ich pracovné životy?

„Nebude vadiť, ak si to vypijem tu?“ spýtal sa Scott, akoby okolo neho neboli stolíky a stoličky. „Len... si musím prečítať nejaké e-maily.“ Vytiahol z vrečka mobil a zamával ním vo vzduchu.

„Samozrejme, jasné,“ povedal Kip a nemohol uveriť tomu šťastiu. Scott si sadol k jednému zo stolíkov chrbtom k dverám a tvárou ku Kipovi. Kip sa snažil naňho necivieť, kým si prechádzal e-maily a občas si odpil z modrého smoothie. Zdalo sa, že ho pije fakt veľmi pomaly.

Po pätnástich minútach Kip vyšiel spoza pultu a začal utierať stoly, ktoré to vôbec nepotrebovali.

Keď bol pri stole vedľa Scottovho, rozhodol sa to risknúť a prerušil ticho. „Si si istý, že ti to nepokazí zápas? Takto meniť rutinu?“

„Čo? Nie. Nemusím mať všetko úplne rovnaké. Zás nie som až taký magor.“

„Jasné,“ povedal Kip a pousmial sa.

Aj Scott sa usmial a dokonca zasmial. „Asi vyzerám divne, však? Správam sa, akoby toto smoothie bolo nejaký čarovný nápoj alebo čo.“

Kip pokrčil plecami. „Čítal som o športovcoch. Všetci ste blázni, nie? Obliekate si dresy rovnakým spôsobom, nemeníte si ponožky, neholíte sa...“

Scott naňho obviňujúco ukázal prstom. „Hej, len počas play-off a to je proste tradícia!“

„Potom je to úplne normálne.“

Kip nemohol uveriť, čo sa chystá spraviť, ale musel to skúsiť. Aspoň trochu.

„Nehovorím, že mi to vadí,“ povedal tak nenútene, ako len dokázal. „Vždy vyzeráte tak drsne, keď zdvihnete pohár. Ako banda sexi drevorubačov.“

Tak. A bolo to vonku.

Scott sa naňho pozrel a Kip by odprisahal, že mu na perách prebleskol náznak úsmevu.

Potom sa však náhle postavil a úsmev zmizol. „Mal by som ísť.“

Kip chcel zomrieť. Práve flirtoval s poondiatym Scottom Hunterom, ktorý sa teraz chystal navždy odísť. Čo si to, dočerta, spravil, Grady?

„Ešte raz vďaka, Kip,“ povedal Scott a bol milší, než si Kip zaslúžil.

No keď prišiel k dverám, zastavil sa a otočil. „Chcel by si prísť dnes večer na zápas?“

„Čo?“

„Moje lístky nikto nevyužíva. Mohol by som ti dva dať, takže si môžeš priviesť... niekoho... ak chceš.“

„To myslíš vážne?“

„Prečo by som nemyslel?“

Kip zísal na tú nádhernú celebritu vo dverách baru, ktorá mu bezdôvodne ponúkla dar. „Ak si si istý, išiel by som fakt rád!“

„Som si istý a som rád, že to počujem. Stačí, keď pri pokladni povieš moje meno.“

„Dobre. Tak sa večer uvidíme,“ dodal Kip idiotsky.

Scott sa len usmial a odišiel.

*

Kipa zrejme vôbec nemalo prekvapiť, že Scott Hunter mal fenomenálne miesta. Šesť radov od ľadu, na modrej čiare oproti domácej striedačke. Proste neskutočné.

„Do riti,“ povedala Elena. „Viem, že Equinox tu má svoje miesta, ale tieto sú oveľa lepšie.“

„Nemôžem uveriť, že sme tu. Nemôžem uveriť, že máme lístky od Scotta Huntera!“

„Hej. Je to zvláštne rande. Ty si tu so ženou a on je v práci.“

„Toto nie je rande.“

„Som si istý, že dáva lístky každému brigádnikovi zo smoothie baru.“

Kip sa snažil príliš nemyslieť na to, prečo mu ich Scott dal. „Len mi nimi chcel poďakovať, lebo si myslí, že som nejako zodpovedný za to, že teraz dobre hrá. Ako som povedal, je trochu blázon.“

„Možno blázon do teba.“

„Nebud' blbá.“

„Kip,“ povedala Elena a vložila pivo do držiaka na pohár. „Vieš, ako vyzeráš, však?“

„Čo tým...?“

„Si sexi, Grady. Extrémne sexi.“

„Som... v pohode.“

„Nie, počúvaj ma. Vyzeráš absurdne dobre. Myslíš si, že som šťastná, že si gej? Nie som.“

Kip prevrátil oči. „No jasné. A okrem toho...“ stíšil hlas a naklonil sa bližšie, „nevieme, či je Hunter... v mojom tíme.“

„Nie?“

„Nie! Teda... sú tu náznaky, že možno...“

„Ako napríklad to, že sedíme na jeho miestach, pretože ti osobne dal svoje lístky, keď ťa tento týždeň už tretíkrát navštívil v práci?“

Kip sa začervenal. „Je poverčivý,“ zamrmal, „to je všetko.“

Hráči vyšli na ľad, aby sa rozcvičili. Kip sledoval, ako korčuľujú, naťahujú sa, striedajú sa pri ľahkých strelách na brankárov. Snažil sa, ale nedarilo sa mu nevenovať priveľkú pozornosť číslu 21, Scottovi Hunterovi. Ten si práve poriadne naťahoval podkolenné šľachy, čo dokonale ukazovalo, aký je flexibilný. Kip si predstavil, ako by tá pozícia vyzerala bez tých hrubých hokejových nohavíc.

Jeho sexuálne frustrovaný mozog ho na pár minút vzal na úžasný výlet a on bol taký rozptýlený, že si takmer nevšimol, keď Hunter prekorčuľoval popri skle pred nimi. Vyzeral, akoby v tom červeno-bielo-modrom drese vykorčuľoval priamo z reklamného plagátu – a kývol naňho hlavou.

Nie. Nie na mňa. Muselo to byť na niekoho, kto sedí za mnou.

Kip otočil hlavu. Za ním ešte nikto nesedel. Ani pred ním.

Hm.

Rozcvička sa skončila, na ľad vyšli rolby a potom sa začala predzápasová šou. Zhasli svetlá a na ľadovú plochu

sa premietali zábery Admirals v akcii za sprievodu rockovej hudby. Nechýbal ani dym a pyrotechnika, a keď vybehli na ľad hráči, na štadióne to vrelo.

Kipa zarazili dve veci: Scott Hunter bol veľká hviezda. Ako naozaj veľká. Mega superhviezda, toto mesto ho milovalo. Vyzeralo to, že polovica ľudí v aréne má na sebe jeho dres. A keď ho ohlásili ako štartujúceho centra, rev publika bol ohlušujúci. Nebol to len chlap, čo má rád čučoriedkové smoothie a je milý k predavačom, ktorí ich robia. Tento chlapík bol New York.

A Kip tu bol ako jeho hosť.

Do riti.

Ďalej ho zarazilo to, že Scott požíva veľkú úctu u spoluhráčov. Videl, ako sa mladší hráči rozžiarili, keď ich potľapkal po pleci a pochválil ich hru. Dokonca aj rozhodcovia ho mali radi, a keď mu vysvetlili rozhodnutie o penalte, jemne ho potľapkali po lakti.

Zápas bol neskutočný. Scott bol neskutočný. Nielenže v každej tretine strelil gól a pri ďalšom asistoval, ale aj rozburácal divákov, keď zvalil hráča Tampy brutálnym bodyčekom. No Kipa najviac dostalo, keď zastavil bitku skôr, než sa začala, pevne chytil spoluhráča za ruku a povedal mu niečo, čo by Kip rád počul. Bolo neskutočne sexi sledovať, ako počas zápasu prejavuje takú istotu a autoritu. Bol veľkolepý.

„To bolo skurvene dobré!“ vyhrkol Kip až príliš nahlas, keď po zápase kráčali k metru. „Chcem ísť na ďalší zápas! Na všetky!“

„Budeš si musieť počkať, ty superfanúšik,“ povedala Elena. „Admirals vyrážajú najbližšie dva týždne na cesty.“

Kip by nemal byť z tej správy taký zdrvený. Zrazu sa predstava celej zmeny bez Scotta zdala neznesiteľná.

Ked' v ten večer ležal doma v posteli, nemohol si pomôcť a premýšľal, či Scottovi nevadí odísť na cesty, preč od zabehnutej rutiny. Správal sa ako idiot. Scott je predseda profesionálny hokejista, ktorému na cestách nebudú chýbať jeho hlúpe smoothie. Kip si povzdychol a zmieril sa s tým, že minimálne dva týždne bude mať v práci zmeny, na ktorých neuvidí Scotta Huntera.